

[Alfred Hansen]

hvervslivet ellers kan låne penge til, for ellers vil erhvervslivet ikke være interesseret i at få dem, og skal det være til en lavere rente, er det til stor skade for de forsikrede.

Vi synes, dette er et rigtig dårligt forslag, og det var også den konklusion, man kunne drage af de forskellige indlæg, der har været. Når ministeren måske alligevel får det vedtaget, er det mere af venlighed fra dem, der stemmer for forslaget, end det er af lyst.

Industriministeren (Erling Jensen):

Jeg skal takke hr. Alfred Hansen hjerteligt for den venlighed, han sidst gav udtryk for, og så skal jeg generelt sige, at jeg er dybt taknemlig over den positive modtagelse, dette lovforslag har fået. Jeg har sjældent hørt så mange være tilhængere af et lovforslag og samtidig give det så mange knubbede ord med undervejs. Hvis jeg har hørt rigtigt, har ingen sagt, at de agtede at stemme imod dette lovforslag; de fleste har understreget, at de agter at stemme for. Det skal jeg sige tak for.

Hvis jeg så skræller alle de overordentlig mange betragtninger, der har været ved denne behandling, fra, som ikke vedrører lovforslaget, må jeg også have lov til at konstatere, at det egentlig er ret begrænset, hvilke ændringer og spørgsmål der i hvert fald i første omgang foreligger, men jeg er naturligvis helt beredt til under udvalgsarbejdet at uddybe de enkelte områder.

Der er jo sagt stærke ting: hr. Ellemann-Jensen advarede ministeren mod alt det, der stod mellem linjerne. Jeg kan ikke få øje på det, hr. Ellemann-Jensen, men det kommer lidt an på, hvor klare øjnene er; det er jeg enig i. Hr. Ellemann-Jensen sagde, at han syntes, det så godt ud ved første øjekast. Det er tit, friske øjne ser bedst, hr. Ellemann-Jensen, så kast et nyt første øjekast på det!

Hr. Lawaetz havde dyb beundring for bemærkningerne, idet han ikke mente at kunne forstå dem.

Hr. Arne Melchior fik gåsehud af at læse lovforslaget, men ville, så vidt jeg kunne forstå, alligevel stemme for det.

Hr. Waldorff var så stærkt ved at dø af grin, at han har været nødt til at forlade salen for at gøre det i ensomhed.

På denne baggrund er det egentlig imponerende, at så mange synes, at vi skal gennemføre dette lovforslag. Det synes jeg også.

Jeg kan ikke på forhånd overse omfanget af dets positive indhold. Men jeg kan trygt sige, at næppe nogen kan påstå, at det har et negativt indhold. Derfor er det da værd at forsøge i en situation, hvor vi har behov for nytænkning med hensyn til nye aktietegnere, nye investorer, og det er måske ikke mindst værd at beskæftige sig med, fordi der under de drøftelser, der var med pensionskasser og livsforsikringssekskaber, var kasser og sekskaber, der ytrede ønske om, at en sådan mulighed eksisterede. Det er det, vi nu åbner for, og derfor er det svært for mig at se – og det er også karakteristisk, at det heller ikke har været tilfældet – at der skulle være så vældig mange, der var imod det.

Hr. Ellemann-Jensen siger, der ikke er mangel på risikovillig kapital. Nå, jeg kan nu godt ind imellem møde virksomheder, der har en mangel på risikovillig kapital, og det er vel ikke helt tilfældigt, at Industrirådet i sin Industriplan 87 bl.a. interesserer sig meget stærkt for, hvordan vi finder nye måder at kanalisere de ikke-børsnoterede aktier og finde deres markedsværdi på. Det har nok lidt med den samme problemstilling at gøre.

Hr. Kjelgaard spørger, hvad der er af erhvervsfremmeordninger vedrørende anlægsfinansiering. Hr. Kjelgaard ved, at det er K-lånene, hvis omfang er blevet næsten fordoblet fra 1980 til i år, fra 700 mill. kr. til 1.250 mill. kr. Hr. Kjelgaard ved, at det er EM-lånene, som vi lige har forhøjet ved lovgivning. Hr. Kjelgaard ved, at det er håndværkerlåne, hvis størrelse er blevet næsten fordoblet, og hr. Kjelgaard ved, at det er egnsudviklingslåne.

Både hr. Kjelgaard, og jeg tror også hr. Ellemann-Jensen, i hvert fald fru Janne Normann, havde betragtninger om det, vi har kaldt fællesinstitutter. Jeg tror, det er værd at slå fast, at vi ikke under nogen omstændigheder ønsker, at der skal opstå nye pengeinstitutter. Jeg tror også, det er værd at slå fast, at vi har det størst mulige ønske om, at man i videst muligt omfang udnytter den ekspertise, der ligger i kreditformidlingsinstitutter og pengeinstitutter i almindelighed.

Vi har ønsket at pege på, at det næppe ville være rimeligt at opbygge administrative apparater i større størrelsesorden, institut for institut eller virksomhed for virksomhed, og at der kan være placeringer, der har en sådan størrelsesorden, at flere sekskaber eller